

Δύο φρέσκες παραγωγές

«Κατσαρίδα» του Βασίλη Μαυρογεωργίου. Σκηνοθεσία: Κώστας Γάκης
Μουσική: Κώστας Γάκης. Σκηνικά-Κοστούμια: Κωνσταντίνος Ανδρέου
Φωτισμοί: Γιώργος Λάζογλου. Παίζουν: Πάνος Μακρής, Χρήστος Νικολάου.

Έχω κιόλας επέμβει στη λογική της παραγωγής δίνοντας στην ταυτότητα της παράστασης τυπική μορφή. Στην ανακοίνωση-διαφήμιση της παραγωγής το όνομα του Βασίλη Μαυρογεωργίου είναι γραμμένο με μικρά γράμματα στο τέλος. Όμως, η προβολή των ονομάτων των δύο ηθοποιών της κυπριακής παραγωγής της «Κατσαρίδας» είναι μάλλον δικαιολογημένη, καθώς το κείμενο αυτό, χωρίς την υποκριτική επίδειξη που στήνεται εξ αφορμής του, κατ'εμένα δεν έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, παρά τα έξι χρόνια επιτυχίας στην Αθήνα. (Εκεί η παράσταση αρχικά παιζόταν από τον Βασίλη Μαυρογεωργίου και τον Κώστα Γάκο). Ελπίζω πως ούτε ο Πάνος Μακρής και ο Χρήστος Νικολάου δεν έχουν απαίτηση το κοινό τους να δώσει ιδιαίτερη σημασία στα μηνύματα του έργου, επειδή η δήθεν, κατά την άποψή μου, σουρεαλιστική αφήγηση για τη μικρή κατσαρίδα που κυνηγώντας τα όνειρά της κατευθυνόταν στο φεγγάρι δεν αποτελούσε γερή θεατρική βάση και παρουσίαζε αισθητές ποιοτικές διακυμάνσεις. Μερικές φορές κατέβαινε σε αμπελοφιλοσοφικό επίπεδο, άλλες πάλι αποκτούσε προσωρινή ευστοχία και χιούμορ. Πρέπει να επισημάνουμε ότι αυτές οι διακυμάνσεις κάπως επιδρούσαν και στην υποκριτική απόδοση των ηθοποιών, εκεί που το κείμενο αοριστολογούσε υπερβολικά, οι ηθοποιοί το σουλούπωναν με περισσότερη δυσκολία, εκεί που έβαζε μπροστά τους πιο συγκεκριμένους στόχους, υπήρχαν περισσότερες υποκριτικές καλές στιγμές.

Όμως, αφορμές για την επίδειξη επαγγελματικών ικανοτήτων το έργο προσφέρει πολλές. Οι πολλές και επανειλημμένες αλλαγές ρόλων απαιτούν από τους στιλιστικές μεταπτώσεις και εντυπωσιακές προσωπικές μεταμορφώσεις. Και ο Πάνος

Μακρής και ο Χρήστος Νικολάου είναι αποτελεσματικοί σ' ό,τι αφορά τους στόχους που βάζουν μπροστά στον εαυτό τους. Ειδικά σ' εκείνη την πτυχή της παραγωγής τους που αφορά στο σωματικό θέατρο, εκεί που η σημασία του λόγου είναι ελάχιστη. Τις κινητικές και τις φωνητικές τους ικανότητες οι δυο τους είχαν δείξει στην Πειραματική Σκηνή του ΘΟΚ. Ευέλικοι, γρήγοροι, με χιούμορ, αλλά και με τάση προς υποκριτική υπερβολή, ο Πάνος Μακρής και ο Χρήστος Νικολάου δημιούργησαν μια παράσταση που σίγουρα βρήκε το κοινό της, κοινό νεανικό, θεατρικό, παράσταση που είχε διαδικτυακή απήχηση. Όμως και τους δύο τους είχαμε δει σε άλλες δοκιμασίες, κατά την άποψή μου σημαντικότερες. Ο Χρήστος Νικολάου ξεχώριζε στον εξαιρετικό χορό της «Αλκμήνης» του Εθνικού. Ο Πάνος Μακρής απέδειξε την αξία του στο δύσκολο ντουέτο με τον Ανδρέα Αραούζο.

Καλά κάνουν οι νέοι ηθοποιοί και κρατούν τους εαυτούς τους εν πλω. Μέχρι που να έρθουν οι ρόλοι. Οι καλοί.

«Κυρία Μαργαρίτα» του Ρομπέρτο Ατάυντε
 Σκηνοθεσία-Δραματουργική επεξεργασία:
 Αλέξης Βασιλείου

Σχεδιασμός Φωτισμών: Καρολίνα Σπύρου
 Βίντεο: Λουκάς Λουκίδης-Αλέξης Ελ Κάτερ
 Ερμηνεύει: Γιολάντα Χριστοδούλου. Συμμε-

τέχει: Φοίβος Φυλακτού.

Ίσως έτσι διαβάζεται από νέους ανθρώπους αυτό το έργο σήμερα. Ίσως η Κυρία Μαργαρίτα δεν είναι τόσο απειλητική και τρομακτική, όπως την έπλασε ο Ρομπέρτο Ατάυντε κάποτε. Η ενσάρκωμένη στη φιγούρα της τρελής δασκάλας μεταφορά του ολοκληρωτισμού δεν περιλαμβάνεται στα βιώματα και στις φοβίες νέων. Η διαφθορά της απόλυτης εξουσίας που παθαίνει ο φορέας της δεν είναι επίκαιρο θέμα για τους ανθρώπους που παίρνουν τη δημοκρατία ως κάτι δεδομένο, μη σας πω και παρωχημένο, τουλάχιστον σε κατάσταση κόπωσης που βρίσκεται σήμερα.

Οπότε ο σκηνοθέτης και διασκευαστής του κειμένου Αλέξης Βασιλείου αισθάνεται ελεύθερος και χωρίς ιδεολογικά συμπλέγματα απέναντι στο κείμενο. Δεν αισθάνεται, πώς να το θέσω, ταγμένος στον «αγώνα κάθε προοδευτικού ανθρώπου απέναντι στον ολοκληρωτισμό», όπως ένιωθε ο συγγραφέας του έργου, και γελοιοποιεί άφοβα την Κυρία Μαργαρίτα. Μετατρέπει το κοινό σε τάξη, αλλάζει τα φώτα του έργου με τα βίντεο, δημιουργεί νέες, εκσυγχρονισμένες και συχνά με αναφορά στα τοπικά μας, εστίες γέλιου. Η Γιολάντα Χριστοδούλου είναι σε άμεση επαφή με το κοινό, του επιβάλλεται και το μαλώνει, εκτροχιάζεται, χτυπιέται, τρελαίνεται. Φυσικά, είναι πολύ διαφορετική απ' ό,τι στο «Στρίψιμο της Βίδας» του Χένρι Τζάιμς, δείχνει ότι και η κομψή εσωστρέφεια του προηγούμενου της ρόλου, και η εξπρεσιονιστική κωμικότητα του τωρινού, είναι μέσα στις δυνατότητές της.

Απλώς αναρωτιέμαι, αν πράγματι τα νοήματα και οι σκοποί του έργου, όπως το δημιούργησε ο συγγραφέας του, δεν μιλάνε πια στις καρδιές των νέων; Οι δημοκρατικές αξίες είναι τόσο πια κορεσμένες και κουρασμένες στα μάτια τους που δεν αξίζουν πιο θερμής υπεράσπισης; Ή μήπως αυτό κάνουν οι δημιουργοί της «Κυρίας Μαργαρίτας», απλώς όχι με το παλιομοδίτικο στα μάτια τους τρόπο του Ατάυντε;

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
 @phileleftheros.com

